

Αριθμός Απόφασης 51/2013

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαρία Πετρίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ελένη Σταμπουλίδου, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια, Κωνσταντίνο Δεληκάρη, Πρωτοδίκη και από το Γραμματέα Συμεών Τσινάρη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Δεκεμβρίου 2012, για να δικάσει την αγωγή με αριθμό καταθέσεως δικογράφου 79/28-4-2011, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Απόλλων-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Ελλήνων Μουσικών ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαπφούς 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Ερατώ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Τραγουδιστών-Ερμηνευτών ΣΥΝ.ΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πατησίων 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των Δικαιωμάτων των Παραγωγών Υλικών Φορέων Ήχου ή Ήχου και Εικόνας» και με διακριτικό τίτλο «Grammo», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν στο ακροατήριο διά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους, η οποία προκατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) της εταιρίας με την επωνυμία» που εδρεύει στην Πτολεμαΐδα στην οδό και 2) της εταιρίας με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στην, που παραστάθηκαν στο ακροατήριο η μεν πρώτη δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του Δ.Σ. Κοζάνης, η δε δεύτερη δια της πληρεξούσιας δικηγόρου, οι οποίες προκατέθεσαν προτάσεις.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 26-4-2011 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 79/2011, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 2-2-2012 και μετά από

αναβολή για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτές και στα πρακτικά της δίκης.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του όγδου κεφαλαίου [άρθρα 46 επ.] του Ν 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ["εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου Ν 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας [οι λέξεις "ή εικόνας ή ήχου και εικόνας" διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81Ν 3057/2002, ΦΕΚ Α` 239/10.10.2002] που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που

καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη του Ν 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του παραπάνω άρθρου 49 του Ν 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την

πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των

οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν 2121/1993 αρκείτε, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη

διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 του Ν 2121/1993], παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου [βλ. Μ.Θ.Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Μαθθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδ. 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο"

Ελλ.Δνη 33,485 επ., Εφ.Αθ. 472/2009 Δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 2187/2008 Δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 6265/2004 ΔΕΕ 2005,425]. Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα [βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303]. Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α] εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών [βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992] και β] παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα [βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992], γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να

καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας [ΕφΘεσ 929/2010 δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ, Εφ.Θεσ. 2187/2008 Δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ].

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρίες- παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους (μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς), τα ονόματα των οποίων αναφέρουν στην αγωγή, να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εισπραττουν την αμοιβή του άρθρου 49 Ν. 2121/93 και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή των δικαιοδόχων τους και να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττόμενων ποσών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των ως άνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων, σε κάθε δε περίπτωση νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις και με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της

Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί εσωτερικό δίκαιο. Ότι συνέταξαν από κοινού το διαλαμβανόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτελέσεως των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και τις εναγόμενες εταιρίες, που διατηρούν στην μπαρ, η πρώτη εξ αυτών με διακριτικό τίτλο «.....» και η δεύτερη με διακριτικό τίτλο «.....», σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα οι εναγόμενες, μέχρι την κατάθεση σχετικής αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, αρνήθηκαν κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρότι με τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου και δη των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής μουσικών τραγουδιών προσελκύουν πελατεία, με αποτέλεσμα η χρήση αυτή να συμβάλει στην αύξηση των εσόδων τους. Κατόπιν τούτων, ζητούν να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποιούν οι εναγόμενες, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στα καταστήματα τους σε καθημερινή βάση, στα ποσά και για τα έτη που αναφέρουν στην αγωγή και συνολικά στο ποσό των 3.690 ευρώ για την πρώτη εναγόμενη και στο ποσό των 9.225 ευρώ για τη δεύτερη εναγόμενη, συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ εκ 23%, να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες) τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, ήτοι 25%, 25% και 50%, αντίστοιχα, να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να τους προσκομίσουν καταλόγους των τραγουδιών που χρησιμοποίησαν το επίδικο χρονικό διάστημα και να τους προσκομίζουν ανά μήνα καταλόγους αυτών που χρησιμοποιούν.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας ως εκ περισσού προσκομίζονται τα από 16-5-2011 πρακτικά αποτυχίας της απόπειρας συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς [άρθρο 214 Α ΚΠολΔ όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 19 του Ν. 3994/2011 (ΦΕΚ Α' 165/25-7-2011)], καθώς η υπό κρίση αγωγή κατατέθηκε πριν τη θέση σε ισχύ του ως άνω νόμου (βλ. την υπ' αριθμ. 79/2011 έκθεση κατάθεσης δικογράφου και τη θέση σε αυτή (έκθεση) της σχετικής σφραγίδας), ενώ σύμφωνα με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του ως άνω νόμου εφαρμόζεται η νέα διάταξη του άρθρου 214^Α ΚΠολΔ και στις αγωγές που ασκήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του και δεν έχουν ακόμη συζητηθεί και

κατά την οποία έπαψε να αποτελεί όρο του παραδεκτού της συζήτησης η σχετική απόπειρα (βλ. Χ. Απαλαγάκη, Η διαγνωστική δίκη και η αναγκαστική εκτέλεση κατά τον ΚΠολΔ, έκδ. 2011, 32.), νόμιμα φέρεται για συζήτηση κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, ενώπιον του αρμόδιου καθ' ύλην (καθόσον με αυτή ζητείται να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να προσκομίσουν καταλόγους των τραγουδιών που χρησιμοποίησαν το επίδικο χρονικό διάστημα, αξίωση που δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα) και κατά τόπο Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 49 παρ. 1 εδ. ε του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 παρ. 1 της κυρωθείσας από τον Ν. 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26-10-1961, αρ. 18 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των εναγομένων. Με το προεκτεθέν περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή είναι πλήρως ορισμένη, περιέχουσα τα προβλεπόμενα από το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ για το ορισμένο αυτής στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση οι μεν εναγόμενες να αμυνθούν, το δε δικαστήριο να τάξει τις δέουσες αποδείξεις όπως απαιτείται, απορριπτομένου ομοίως του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των εναγομένων, καθόσον, σύμφωνα και με τα όσα στην παραπάνω μείζονα σκέψη αναφέρθηκαν, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, όπως πράγματι πράττουν με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής τους, και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, χωρίς να απαιτείται ούτε η διευκρίνιση της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β' του Ν. 2121/1993, αυτοί (ενάγοντες) νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Περαιτέρω η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 3 εδ. β' και 5 εδ. Β', 47, 49 παρ. 1, 2, 3, 52, 55, 56 § 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ' και 4, 58 και 67 § 4 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, καθώς και σε εκείνες των άρθρων 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (Ν.

2054/1992), άρθρα 1, 2 παρ. 1 περ. Α', 3 παρ. 1 περ. Α', 4, 8 παρ. 1 εδ. α' και β' περ. Α', 16 παρ. 1 και 2, 21 παρ. 1 και 2, 35 παρ. 1 περ. Α και στ' του ν. 2859/2000, 176 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος περί παραδόσεως εκ μέρους των εναγομένων καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, που θα χρησιμοποιούν στο μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 και προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση έργων, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους των χρηστών είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή τους για παράδοση του σχετικού καταλόγου ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής. Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες επιβαρύνσεις υπέρ τρίτων (βλ. το με Α/Α 8103/28-12-2012 σειράς Ζ 6820929 διπλότυπο είσπραξης της Δ.Ο.Υ., που προσκομίζουν οι ενάγοντες).

Οι εναγόμενες με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις τους ισχυρίζονται ότι δεν υποχρεούνται σε καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, διότι το ξένο ρεπερτόριο που ακούγεται στις επιχειρήσεις τους αποτελείται από τραγούδια προερχόμενα από τις Η.Π.Α.. Ο ισχυρισμός αυτός είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος, διότι, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν σχετικά στη μείζονα σκέψη της παρούσας, όπως συνάγεται από τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 67 του Ν.2121/1993 σε συνδυασμό με εκείνη της παρ. 2 του ίδιου άρθρου, στις περιπτώσεις, που η Ελλάδα δεν συνδέεται με κάποια χώρα με σχετική διεθνή σύμβαση, όπως συμβαίνει με τις Η.Π.Α., οι οποίες δεν έχουν κυρώσει τη διεθνή σύμβαση της Ρώμης, το εσωτερικό δίκαιο της χώρας προέλευσης, δηλαδή της μη συμβαλλόμενης με την Ελλάδα με τη διεθνή αυτή σύμβαση χώρας, θα τύχει, με βάση την αρχή της αμοιβαιότητας, εφαρμογής και στην Ελλάδα, μόνο εφόσον αυτό παρέχει σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεόμενα με ελληνικά μουσικά έργα, προστασία ανάλογη με αυτή που παρέχει στα τελευταία το σχετικό ελληνικό δίκαιο και δεν θα τύχει εφαρμογής στις περιπτώσεις που αυτό (το δίκαιο της χώρας προέλευσης) δεν παρέχει, εν γένει, προστασία σε συγγενικά δικαιώματα (όπως συμβαίνει με το δίκαιο των Η.Π.Α.) ή

δεν παρέχει προστασία ανάλογη με εκείνη του ελληνικού δικαίου. Στις περιπτώσεις αυτές, όπως προκύπτει και από τη διάταξη του εδ. α της παρ. 4 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993, καθώς και από τις διατάξεις των άρθρων 4 και 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992, θα έχει εφαρμογή, και στα συγγενικά δικαιώματα, τα συνδεδόμενα με μουσικά έργα προερχόμενα από τη μη συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση χώρα, όπως είναι και εκείνα που σχετίζονται και συνδέονται με μουσικά έργα προέλευσης Η.Π.Α. αποκλειστικά και μόνο το σχετικό ελληνικό δίκαιο, ήτοι οι Ν. 2121/1993 και 2054/1992. Ως εκ τούτου, και με τη συνδρομή βέβαια της προεκτεθείσας, στη μείζονα σκέψη, προϋπόθεσης της τριακονταήμερης προθεσμίας, θα τύχουν της «εθνικής μεταχείρισης» και προστασίας και τα συγγενικά δικαιώματα, τα συνδεδόμενα με μουσικά έργα προερχόμενα από τη μη συμβαλλόμενη χώρα και συνεπώς και από τις Η.Π.Α., άποψη που, άλλωστε, ενισχύεται και από τη διάταξη του εδ. β της παρ. 3 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993, κατά την οποία «η ένδικη προστασία διέπεται από το δίκαιο της χώρας, όπου ζητείται η προστασία» (βλ. ΠΠρΘεσ 9474/2010, αδημ.σ.)

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που δόθηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά συνεδρίασης, όλα τα νόμιμα με επίκληση προσκομιζόμενα έγγραφα (βλ. προτάσεις διαδίκων), μερικά από τα οποία μνημονεύονται παρακάτω χωρίς να παραληφθεί η συνεκτίμηση κανενός, πλην των ξενόγλωσσων εγγράφων που προσκομίζουν οι ενάγοντες τα οποία δε θα ληφθούν υπόψη, καθόσον έχουν συνταχθεί σε ξένη γλώσσα και δε συνοδεύονται από επίσημη μετάφραση επικυρωμένη αρμοδίως (άρθρο 454 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα εξής: Οι ενάγοντες, αστικοί συνεταιρισμοί οι δύο πρώτοι και αστική εταιρία η τρίτη, είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης στους οποίους, όπως εγγράφως δηλώνουν, έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, κατάλογο των οποίων προσκομίζουν και ενσωματώνουν και στην υπό κρίση αγωγή τους, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ

1164/1997) και φέρουσες αντίστοιχα, για τον καθένα από τους εν λόγω οργανισμούς, τους αριθμούς 11083/5.12.1997, 11089/5.12.1997 και 11084/5.12.1997, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει την αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των πρώτου και δεύτερου εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό swiss perform, την γερμανικό GVL, τον σουηδικό SAMI, τον ρουμάνικο CREDIDAM, τον ουγγρικό EJI κ.α.) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους

αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρ. 2,4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Ελευθεροτυπία» (15-9-2000), «Η Ναυτεμπορική» (14-9-2000) και «Ριζοσπάστης» (14-9-2000), ενώ το 2003 συνέταξαν νέο αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες «Γενική Δημοπρασιών» (2-5-2003), «Αυγή» (6-5-2003) και «Ριζοσπάστης» (2-5-2003). Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, για χρήση μουσικού ρεπερτορίου σε δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα, όπως μπαρ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε ετησίως εφάπαξ, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια

λειτουργίας του. Ειδικότερα, για τα καταστήματα της ως άνω κατηγορίας που λειτουργούν σε στεγασμένους χώρους επιφάνειας έως 100 τετραγωνικών μέτρων, χειμώνα-καλοκαίρι για χρονικό διάστημα 8-12 μήνες, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε σε 3.000 ευρώ, για όσα λειτουργούν χειμώνα για χρονικό διάστημα 6-7 μήνες, η αμοιβή καθορίστηκε σε 2.100 ευρώ και για όσα λειτουργούν καλοκαίρι για χρονικό διάστημα 1-5- μήνες, η αμοιβή καθορίστηκε σε 1.500 ευρώ, για τα έτη 2003, 2004, 2005, 2006, 2007 μέχρι και σήμερα, πλέον ΦΠΑ, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 1 περ. α, γ του Ν. 2121/1993. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου είναι και οι εναγόμενες επιχειρήσεις, οι οποίες διατηρούν στην καφέ-μπαρ, η μεν πρώτη με την επωνυμία «.....» και με διακριτικό τίτλο «.....», επί της οδού, εμβαδού 80 τ.μ. περίπου, η δε δεύτερη με την επωνυμία «.....» και με διακριτικό τίτλο «.....», επί της οδού, εμβαδού 70 τ.μ. περίπου. Οι επιχειρήσεις αυτές λειτουργούν καθημερινά επί δώδεκα μήνες ετησίως, η μεν πρώτη από το έτος 2009 η δε δεύτερη από τα μέσα περίπου του έτους 2006, ως καφετέριες-μπαρ, η μουσική για τη λειτουργία των οποίων είναι απαραίτητη. Ο ισχυρισμός των εναγομένων ότι οι επιχειρήσεις τους λειτουργούν μόνο ως καφετέριες, η μουσική για τη λειτουργία των οποίων είναι απλώς χρήσιμη και όχι απαραίτητη, είναι αβάσιμος, καθότι αποδείχθηκε ότι αυτές λειτουργούν ως καφέ- μπαρ, όπου οι θαμώνες διασκεδάζουν με την κατανάλωση αλκοόλ και με το άκουσμα μουσικής, όπως ο μάρτυρας των εναγόντων επιβεβαίωσε στην κατάθεσή του κατά τη συζήτηση, καταθέτοντας και ότι τη χρήση της μουσικής επιλέγει και ρυθμίζει D.J.. Επίσης, ο χαρακτήρας των εν λόγω καταστημάτων ως καφετέριες-μπαρ προκύπτει και από τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους ενάγοντες διαφημιστικά-ενημερωτικά έντυπα αυτών (βλ. σχετικά έντυπα με τα οποία οι εναγόμενες διαφημίζουν-ενημερώνουν τους θαμώνες τους για διάφορα πάρτι, σε διάφορες ημερομηνίες, με καλεσμένους D.Js.. Επίσης, όμοια έντυπα με τα οποία ενημερώνουν για την εμφάνιση σε διάφορες ημερομηνίες διαφόρων καλεσμένων, όπως, και ειδικά για το κατάστημα με τον διακριτικό τίτλο «.....», των και, εκδηλώσεις που δε δικαιολογούν τον ισχυρισμό των εναγομένων ότι οι επιχειρήσεις τους λειτουργούν ως καφετέριες.). Από τα ανωτέρω αποδεικνύεται ότι τα καταστήματα των εναγομένων ανήκουν στην κατηγορία των καταστημάτων δια τη λειτουργία των οποίων η χρήση της μουσικής είναι απαραίτητη, σε αντίθετη δε κρίση δεν οδηγεί το γεγονός ότι η άδεια λειτουργίας τους χορηγήθηκε για «καφετέρια». Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι οι εναγόμενες,

στα ανωτέρω καταστήματά τους, χρησιμοποιούν το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή ελληνικό και ξένο μουσικό ρεπερτόριο (και δη 1. Πασχάλης Τερζής, Δίσκος «Μετά τις 12- Οι καλύτερες Μπαλάντες», τραγούδια: Θα' θελα να' σου εδώ, Ο δικός μου ο δρόμος, Φεύγω, Είμαι μόνος, MINOS-EMI, 2. Γιάννης Πάριος-Δίσκος «Σε χρειάζομαι», τραγούδια να' μουνα θεός, σε χρειάζομαι, MINOS-EMI 3. Γιάννης Πάριος-Δίσκος «Πιο καλή η μοναξιά», τραγούδια, που αγαπιόμαστε αλλά (Γ. Κονιτοπούλου), Φύγε κι εσύ, MINOS-EMI, 4. Χάρις Αλεξίου, Δίσκος «Ως την άκρη του ουρανού σου», τραγούδια Οι φίλοι μου χαράματα, εσύ με ξέρεις πιο πολύ , EMI, 5. Δήμητρα Γαλάνη, τραγούδια Μια ευχή, Στέλλα, UNIVERSAL, 6. Το συγκρότημα SIMPY RED, με τίτλο τραγουδιού only love, εταιρία WARNER, 7. ερμηνεύτρια Melanie C με τίτλο τραγουδιού I turn to you, εταιρία VIRGIN, 8. Το συγκρότημα U2, με τίτλο τραγουδιού BEAUTIFUL DAY εταιρία UNIVERSAL, 9. Ερμηνευτής Ricky Martin με τίτλο τραγουδιού She Bangs εταιρία sony, κ.α.).

Εξάλλου, το γεγονός ότι η δεύτερη των εναγομένων ενδεχομένως να χρησιμοποιεί μέσω υπολογιστή και μουσικά τραγούδια με άδεια creative commons, όπως ισχυρίζεται, για τη χρήση των οποίων δεν υποχρεούται να καταβάλει εύλογη αμοιβή στους ενάγοντες, δε συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κάνει χρήση αποκλειστικά μόνο αυτών και δεν έκανε χρήση και των τραγουδιών που προστατεύονται από τους ενάγοντες και τα οποία αναφέρονται ανωτέρω. Παρότι δε οι εναγόμενες οχλήθηκαν από τους ενάγοντες για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευομένων απ' αυτούς δικαιούχων, αδιαφόρησαν και δεν κατέβαλαν κανένα ποσό. Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, οι εναγόμενες οφείλουν να καταβάλουν στους ενάγοντες εύλογη αμοιβή κατά το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993, για τα επίδικα έτη. Ειδικότερα δε όσον αφορά τη δεύτερη εναγομένη επιχείρηση αποδεικνύεται ότι αυτή λειτουργούσε ήδη από το έτος 2006, παρά το γεγονός ότι η χορηγηθείσα σ' αυτήν άδεια φέρει ημερομηνία 11-1-2007. Συνηθίζεται, άλλωστε, οι επιχειρήσεις όπως των εναγομένων να λειτουργούν πολύ πριν την χορήγηση των σχετικών αδειών ίδρυσης και λειτουργίας τους. Λαμβανομένων δε υπόψη από το Δικαστήριο, των διδαγμάτων της κοινής πείρας και των κανόνων της λογικής, της καθημερινής λειτουργίας των επιχειρήσεων των εναγομένων σε ετήσια βάση, του εμβαδού των καταστημάτων τους, της έκτασης της γενόμενης χρήσης της μουσικής, της αύξησης ή μη της επισκεψιμότητας των επιχειρήσεών τους από τη χρήση της μουσικής, του

περιορισμού ή αύξησης των εξόδων τους και της μείωσης των εσόδων τους από την ανωτέρω χρήση, του ότι η παρουσίαση στο κοινό μουσικής από τους εναγόμενους έχει αναμφισβήτητα συμβάλλει στην αύξηση της πελατείας τους και συνακόλουθα στα έσοδά τους, του ότι τα έξοδα της επιχείρησης των εναγομένων θα ήταν πολύ μεγαλύτερα αν αντί του μουσικού ρεπερτορίου που κατά την επίδικη περίοδο παρουσίαζαν καθημερινά από υλικούς φορείς ήχου απασχολούσαν κατά τη λειτουργία της τραγουδιστές και ορχήστρα, πρέπει να καθοριστεί η εύλογη κατ' άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 αμοιβή που οφείλουν οι εναγόμενες στους ενάγοντες στο ποσό των 1.000 ευρώ για την πρώτη εναγόμενη, πλέον ΦΠΑ 23 % (230 ευρώ) για το έτος 2009, ήτοι συνολικά για την πρώτη εναγόμενη στο ποσό των 1.230 ευρώ και στο ποσό των 600, 1.000 και 1.000 ευρώ για τη δεύτερη εναγόμενη, πλέον ΦΠΑ 23 % για τα έτη 2006, 2007 και 2008, αντίστοιχα, ήτοι ποσό 738 ευρώ για το έτος 2006, 1.230 ευρώ για το έτος 2007 και 1.230 ευρώ για το έτος 2008 και συνολικά για τη δεύτερη εναγόμενη στο ποσό των 3.198 ευρώ. Περαιτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή, ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να καθοριστεί το ύψος της εύλογης αμοιβής της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 στο οποίο ορίζεται ότι «οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων» και ότι «η κατανομή των εισπραττομένων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης» σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, όπως οι τελευταίοι αποδείχθηκε ότι αποφάσισαν με τα αρμόδια όργανα των οργανισμών τους να κατανέμουν μεταξύ τους τις εισπραττόμενες αμοιβές που τους αναλογούν. Περαιτέρω, δεδομένου ότι σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση των διανομών των παραπάνω αμοιβών, πρέπει οι εναγόμενες να υποχρεωθούν σε παράδοση τέτοιων καταλόγων με τα έργα του μουσικού ρεπερτορίου που εκτέλεσαν δημόσια κατά τα επίδικα έτη. Τέλος, πρέπει, να καταδικαστούν οι εναγόμενες, λόγω της μερικής ήττας τους στην

πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων (άρθρο 178 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των εναγομένων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλουν οι εναγόμενες να καταβάλουν στους ενάγοντες για την εκ μέρους τους κατά τα έτη 2009 η πρώτη και 2006, 2007 και 2008 η δεύτερη στις επιχειρήσεις τους, που βρίσκονται στην χρήση υλικών φορέων ήχου, στο ποσό των χιλίων διακοσίων τριάντα (1.230) ευρώ η πρώτη και στο ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν ενενήντα οκτώ (3.198) ευρώ η δεύτερη.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές και ερμηνευτές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τις εναγόμενες να παραδώσουν στους ενάγοντες τους καταλόγους με τους τίτλους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν τα έτη 2009 η πρώτη και 2006, 2007 και 2008 η δεύτερη.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τις εναγόμενες στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, το οποίο ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην στις 9 Απριλίου 2013, Δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην στις 18 Απριλίου 2013 χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ